Instanţa de fond: Judecătoria Criuleni, sediul Central (jud. A. Motricală)
Dosarul nr. 3r-243/25 (2-25017973-02-3r-24042025)

D E C I Z I E

08 septembrie 2025 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:
Preşedintele completului, Sîrbu Victoria
judecătorul Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Judecătorii

examinând în ordine de recurs, recursul declarat de SRL „Agro-Meridian" împotriva încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 17 februarie 2025, adoptată în cauza în ordine de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Agro-Meridian" către Consiliul local Zăicana, r. Criuleni, Primarului s. Zăicana, r. Criuleni, terț Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, cu privire la anularea actului administrativ,

C O N S T A T Ă:

Poziția instanței de fond:

La 11 februarie 2025 SRL „Agro-Meridian" s-a adresat în ordine de contencios administrativ cu o cerere de chemare în judecată către Consiliul local Zăicana, r. Criuleni, Primarului s. Zăicana, r. Criuleni, terț Oficiul Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, prin care a solicitat:

- Dispunerea suspendării executării deciziei Consiliului local Zăicana nr.8/2 din 12 decembrie 2024 „Cu privire la stabilirea cotelor impozitului pe bunurile imobiliare şi impozitului funciar pentru anul 2025", reieşind din existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil;
- Anularea deciziei Consiliului local Zăicana nr.8/2 din 12 decembrie 2024 „Cu privire la stabilirea cotelor impozitului pe bunurile imobiliare şi impozitului funciar pentru anul 2025", ca fiind ilegală;
- Obligarea pârâtului la repararea prejudiciului cauzat, care constă din compensarea tuturor cheltuielilor de judecată suportate în legătura cu acest proces.

Concomitent cu această cerință, reclamantul SRL „Agro-Meridian" a formulat o cerere cu privire la suspendarea executării deciziei Consiliului local Zăicana nr.8/2 din 12 decembrie 2024 „Cu privire la stabilirea cotelor impozitului pe bunurile imobiliare şi impozitului funciar pentru anul 2025".

În motivarea solicitării privind suspendarea executării actului administrativ individual contestat, a invocat asupra suspiciunilor serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, a invocat asupra dispozițiilor pct.2 din HG nr.403 din 05.07.2024, iar la caz, prevederile Regulamentului privind valorificarea terenurilor fondului apelor şi a construcţiilor hidrotehnice nu au fost analizate și menţionate în cadrul legal, ca urmare, aplicarea modificării cuantumului impozitelor nu a fost motivată prin motivele de fapt si de drept.

Consideră reclamantul că, actul administrativ contestat, nu conţine în sine o careva motivare clară cu trimiteri la probe, or, această exigenţă trebuie realizată într-un mod suficient de explicit, condiţie legală. Iar, nemotivarea creează impresia că autoritatea publică emite acte administrative aleatoriu, în lipsa prezentei probelor. Motivarea actului administrativ urmează să fie clară şi precisă, să se refere la probele administrate în cauză şi să fie în concordanţă cu acestea, să răspundă în fapt şi în drept la toate aspectele incidente cazului, să conducă în mod logic şi convingător la soluţia din dispozitiv, ceea ce la caz se atestă lipsă. Indicarea sumară a normelor de drept, nu poate fi apreciată ca o motivare corespunzătoare a soluţiei adoptate, care să corespundă principiului transparentei.

Afirmă că, pârâtul nu și-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege, iar această încălcare se materializată prin faptul că actul administrativ contestat a fost emis cu încălcarea procedurii stabilite, ceea ce poartă un caracter neproporțional scopului urmărit, fapt ce duce la anularea acestuia.

În actul contestat lipseşte cu desăvârşire motivarea în fapt și implicit, descrierea succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii acestuia, astfel este absolut neclară cauza modificării cuantumului cotelor concrete la impozitul pe bunurile imobiliare și impozitul funciar. Actul nu explică în mod plauzibil necesitatea operării modificărilor nominalizate. Astfel decizia contestată este întemeiată doar pe normele generale, fără însă a fi indicat temeiul care a generat soluţia.

Referitor la ilegalitatea actului administrativ din punctul de vedere al normelor materiale, relevă că prin decizia în cauză s-au dispus „Aprobarea cotelor concrete la impozitul pe bunurile imobiliare şi impozitul funciar, după cum urmează (fiind anexat tabel), şi anume pentru Terenurile ocupate de obiecte acvatice (iazuri, lacuri etc) în valoare de 5.000,0 lei. Astfel, a fost stabilit un impozit abuziv reieşind din considerentele ce urmează.

Conform Anexei 1 la Legea nr.1056/2020 pentru punere în aplicare Titlului VI a Codului Fiscal, cotele impozitului funciar se stabilesc în unităţi de mărimea suprafeţei, iar conform Deciziei nr.8/2 din 12.12.2024 valoarea cotelor impozitului a fost stabilită în unităţi absolute.

Bazându-se pe principiul comparativ, stabilirea cuantumului unui impozit pentru bunurile acvatice urmează să fie calculată reieşind din modul de calculare a valorii unui astfel de bun. În cazul dat, majorarea puternică a impozitului pe bunurile acvatice, nefiind motivată, arată ca un abuz.

Conform prevederilor Anexa 1 Legea nr.1056/2020 pentru punere în aplicare Titlului VI a Codului Fiscal cotele impozitului funciar se stabilesc în unităţi de mărimea suprafeţei, iar conform Deciziei nr.8/2 din 12.12.2024 valoarea cotelor impozitului a fost stabilită în unităţi absolute.

Menționează, că conform Anexei 1 din Legea nr.1056 din 16.06.2000 pentru punerea în aplicare a Titlului VI din Codul Fiscal cota impozitului funciar pentru terenuri acvatice se stabileşte în unităţi per hectar, iar în decizia nr.8/2 din 12.12.2024 este indicat cota în unități absolute.

Deasemenea, divergența dintre valori pentru obiecte impunerii cu indicii cadastrale și cele ce nu au, constituie 55 de ori fără motivare aplicată.

Consideră că, este evident, că pentru asigurarea autonomiei locale, autorităţile administraţiei publice locale elaborează, aprobă şi gestionează în mod autonom bugetele locale, având dreptul să pună în aplicare taxe şi impozite locale şi să stabilească cuantumul lor în condiţiile legii, însă această acţiune nu poate fi arbitrară.

Autoritatea publică în sensul prevederilor Codului administrativ dispune de dreptul discreţionar, prin care se subînţelege puterea de care dispune autoritatea publică, în baza legii, să hotărască fie necesitatea actului însuşi, fie cuprinsul lui, fie momentul adoptării lui, în funcţie de interesul general pe care trebuie sa-l satisfacă continuu şi permanent serviciul public. Totodată, dreptul discreţionar al autorităţii publice presupune posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluţii posibile corespunzătoare scopului legii atunci, când aplică o dispoziţie legală. Exercitarea dreptului discreţionar nu permite desfăşurarea unei activităţi administrative arbitrare.

Autoritatea publică, în sensul Codului administrativ trebuie să acţioneze în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public, or, interesul public, aşa cum putem deduce din Codul administrativ, implică garantarea şi respectarea de către autorităţile publice a drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime ale cetăţenilor.

La caz, impunerea nerezonabilă a taxelor majorate este una evidentă. Autoritatea publică în momentul emiterii unui act urma să-i explice relevanța.

Contrar exigenţelor imperative ale art.118 alin.(1)-(3) Codul administrativ, în conţinutul deciziei nu se regăsește cu desăvîrsire motivarea în fapt și implicit descrierea succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului, a eventualelor probe, opinii ale participanţilor contrare conţinutului final al actului, ceea ce atestă lipsa a careva dezbateri în contradictorii.

Opinează că, în speţa persistă suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrative defavorabil, precum şi existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului respectiv, adică se întrunesc condiţiile art.172 alin.(2) lit.(a) şi lit.(b) Cod administrativ.

Reţine că, riscul prejudiciului ireparabil se presupune în cuprinsul actului vizat, prin aducerea la împlinire i-ar produce un prejudiciu greu sau imposibil de înlăturat în ipoteza anulării actului. Or, prevenirea unui prejudiciu ireparabil presupune evitarea unui prejudiciu material viitor și previzibil.

Pentru ordonanţa provizorie este suficientă doar necesitatea unei protecţii imediate, care dacă nu este acordată, din motivul duratei procesului, ar putea provoca consecinţele menţionate la art.215 alin.(2) lit.b). Acest raţionament derivă şi din prevederea art.224 alin.(1) lit.b) din care rezultă că ilegalitatea unui act administrativ de respingere a solicitării şi obligarea emiterii actului poate fi valorificată de instanţa de judecată după examinarea în fond a acţiunii, ceea ce nu echivalează cu operaţiunea de verificare sumară a temeiniciei pretenţiei cu titlu provizoriu şi în scopul protecţiei drepturilor pînă la judecată.

Consideră imperios necesar în această privinţă de a face o echilibrare a intereselor autorităţii şi intereselor publice, inclusiv a celor private opuse, după caz.

Drepturile ale căror atingere a avut loc prin emiterea actului administrativ individual defavorabil:

În măsura în care legalitatea vizează actele autorităţilor publice, exigenţa este ca acestea să acţioneze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita atribuţiilor care le-au fost conferite şi cu respectarea procedurii reglementate de lege.

În exercitarea puterii discreţionare, autorităţile publice trebuie să ia în calcul efectele adverse ale deciziei, asupra persoanelor fizice sau juridice. Măsurile luate nu pot fi excesive în raport cu scopul lor, iar exercitarea puterii discreţionare nu poate duce la măsuri arbitrare.

În sensul dat, prin emiterea actului administrativ individual se încalcă următoarele drepturi: dreptul la egalitate, dreptul la opinie, să beneficieze de absența abuzului din partea autorităţilor publice, dreptul la protecţia dreptului de folosinţă si posesie, dreptul la protecţia proprietăţii private, asigurarea previzibilitătii cheltuielilor.

Prin încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 17 februarie 2025, s-a respins ca neîntemeiată ca neîntemeiată cererea formulată de SRL „Agro-Meridian” privind suspendarea executării deciziei nr.8/2 din 12 decembrie 2024 a Consiliului local Zăicana, înserată în acţiunea depusă împotriva Consiliului local Zăicana, r-nul Criuleni, primarului s. Zăicana, r-nul Criuleni, terțul interesat Cancelaria de Stat Oficiul teritorial Chișinău, cu privire la anularea actului administrativ.

Solicitarea recurentului:

La 09 aprilie 2025 SRL „Agro-Meridian”, a depus recurs asupra încheierii primei instanțe, solicitând anularea încheierii Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 17 februarie 2025, cu admiterea cererii.

La 24 aprilie 2025 cauza dată a fost repartizată judecătorului Sîrbu Victoria, membrii completului fiind judecătorii Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei.

Argumentele părților:

În motivarea cererii de recurs a invocat argumente cu privire la fondul cauzei și a reiterat argumentele cu privire la suspendarea actului administrativ invocate în cererea de chemare în judecată.

Susține că, în motivarea încheierii, instanța superficial a expus poziția, fară a lua în considerație faptele, ce atestă ilegalitatea actului.

Reieșind din art. 172 alin. (2) Cod administrativ, consideră că în speța persistă suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ defavorabil, precum și existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea actului respectiv, adică se întrunesc condițiile art. 172 alin. (2) lit. (a) și lit. (b) Cod Administrativ.

Susține că, prima instanță nu a luat în considerație suspiciuni evidente referitor la legalitatea actului, ori acestea sunt vizibile și nu necesită o examinare în fond.

Afirmă recurentul că, instanța nu a atras atenția asupra faptului că autoritatea publică soluționează cererea prealabilă cu încălcarea termenelor legale. Indică că, instanța a expus, că suspendarea executării deciziei vizate va împiedica suplinirea bugetului ceea ce în consecință poate afecta activitatea instituțiilor publice. La acest aspect, declară că, este evident, că pentru asigurarea autonomiei locale, autoritățile administrației publice locale elaborează, aprobă și gestionează în mod autonom bugetele locale, având dreptul să pună în aplicare taxe și impozite locale și să stabilească cuantumul lor în condițiile legii, însă această acțiune nu poate fi arbitrară.

La caz, impunerea nerezonabilă a taxelor majorate este una evidentă. În actul contestat lipsește cu desăvârșire motivarea în fapt și implicit descrierea succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii acestuia,

Consideră că, instanța nu a oferit o motivare adecvată privind argumentele prezentate de reclamant. Aceasta înseamnă că instanța nu a discutat suficient de detaliat și de clar raționamentele pe care recurentul și-a bazat cererea.

Deasemenea, instanța nu a ținut cont de faptul revendicării drepturior proprii ale recurentului nu a luat în considerație existența interesului material din partea lui.

Afirmă recurentul că, instanța nu a abordat aceste argumente esențiale în motivare, fapt ce lasă un gol în justificarea deciziei sale și ridică dubii cu privire la analiza motivelor de suspendare. În acest sens, în procesul judiciar, instanțele au obligația de a examina și de a răspunde tuturor argumentelor prezentate în cererea de suspendare. Aceste argumente trebuie analizate și discutate în mod detaliat pentru a justifica soluția pronunțată. O motivare neclară și insuficientă face dificil pentru părțile implicate să înțeleagă exact cum și de ce a fost luată decizia.

Invocă că, în speță, neanalizarea în esență a tuturor argumentelor și circumstanțelor cauzei, împiedică exercitarea controlului judiciar, punând instanța de recurs în imposibilitatea de a putea analiza soluția adoptată, în întregul său.

Verificarea termenului de declarare a recursului:

Conform art. 242 Cod administrativ, recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.

La caz, Colegiul atestă că încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din

17 februarie 2025, a fost recepționată de recurentul SRL „Agro-Meridian” la 07 aprilie 2025, fiind atacată în ordine de recurs la 09 aprilie 2025 din care considerent, Completul consideră că recursul declarat de SRL „Agro-Meridian” este depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Studiind recursul declarat și materialele cauzei, Colegiul consideră că recursul urmează a fi respins ca neîntemeiat, cu menţinerea încheierii instanţei de fond, reieşind din considerentele ce succed.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța respinge recursul.

Iar alin. (2)-(4) al aceluiași articol stabilesc că, (2) Instanţa competentă soluţionează recursul împotriva încheierilor judecătoreşti fără şedinţă de judecată. Dacă consideră necesar, instanţa competentă poate cita participanţii la proces. (3) Decizia prin care se soluţionează recursul împotriva încheierii judecătoreşti se motivează în scris. (4) După finalizarea procedurii de soluţionare a recursului împotriva încheierii judecătoreşti, dosarul judiciar se transmite instanţei competente în termen de 3 zile.

Conform art. 241 alin.(1), (3) Cod administrativ, (1) Încheierile primei instanţe şi ale instanţei de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărîre, în cazurile prevăzute de prezentul cod şi de alte legi. (3) Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Astfel, actele cauzei atestă că, prin decizia Consiliului local Zăicana nr.8/2 din 12.12.2024 „Cu privire la stabilirea cotelor impozitului pe bunurile imobiliare şi impozitului funciar pentru anul 2025”, s-a decis:

„*I. Aprobarea cotelor concrete la impozitul pe bunurile imobiliare şi impozitul funciar, după cum urmează (fiind anexat tabel) Terenurile ocupate de obiecte acvatice (iazuri, lacuri etc), 5000,0 lei;*

II. Cotele concrete la impozitul funciar pentru terenurile neevaluate de către organele cadastral în scopul impozitării (conform Anexei nr.1 la Legea pentru punerea în aplicare a titlului VI din Codul fiscal nr.1056 din 16.06.2000;

III. Controlul asupra executării prevederilor prezentei decizii, se va asigura de către primarul satului Zăicana r-nul Criuleni;

IV. Prezenta decizie intră în vigoare la data de 01 ianuarie 2025 şi se publică în Registrul de Stat. Prezenta decizie intră în vigoare la data semnării şi se publică în Registrul de Stat al Actelor Locale.”

În dezacord cu actul administrativ adoptat, la 30.12.2024 reclamantul SRL „Agro-Meridian” s-a adresat cu o cerere prealabilă, care a fost respinsă prin răspunsul nr. 5 din 22.01.2025.

Prin urmare, la 11 februarie 2025 SRL „Agro-Meridian” a sesizat instanța de contencios administrativ, cu cerințele expuse supra.

Concomitent cu depunerea acțiunii, reclamantul SRL „Agro-Meridian” a solicitat suspendarea deciziei Consiliului local Zăicana nr.8/2 din 12.12.2024.

Prima instanță, prin încheierea din 17 februarie 2025, a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a executării actului administrativ înaintată de SRL „Agro-Meridian”.

Nefiind de acord cu încheierea primei instanțe, la 04 aprilie 2025, SRL „Agro-Meridian” a contestat-o cu recurs, invocând argumentele expuse mai sus.

Potrivit art.214 alin. (1) Codul administrativ, suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanţei de judecată care examinează acţiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanţei de judecată competente suspendarea executării actului administrativ individual pînă la înaintarea acţiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluţionarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluţionat cererea de suspendare în termenul stabilit la art.172 alin.(3).

Conform art.172 Cod administrativ, (1) Daca un act administrativ individual defavorabil este contestat cu cerere prealabilă, autoritatea publică, din oficiu sau la cererea persoanei afectate, poate suspenda executarea lui pînă la finalizarea procedurii prealabile. (2) Motivele suspendării sînt: a) *existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; b) existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.*

În acest sens, Completul judiciar conchide că, la dispunerea suspendării actelor administrative urmează a fi constatate obligatoriu existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

Atât cazul bine justificat, cât şi paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actelor administrative, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Cu referire la primul temei prevăzut de legislator – existenţa unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului defavorabil, Completul de judecată reţine că, prin noţiunea de suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, se înţeleg acele circumstanțe de fapt, care ar convinge judecătorul că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond şi se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

În privinţa acestei condiţii de suspendare a executării actelor administrative individual defavorabil, instanţa nu poate aprecia discreţionar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a

analiza pe fond conținutul actelor administrative.

La caz, SRL „Agro-Meridian” a invocat în particular potrivit cererii de suspendare raportat la prevederile art. 172 alin. (2) lit. a) Codul administrativ asupra faptului că aplicarea modificării cuantumului impozitelor nu a fost motivată prin motivele de fapt si de drept, iar pârâtul nu și-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege, actul administrativ fiind unul neproporțional, totodată cotele impozitului contravin Anexei 1 la Legea nr.1056/2020 pentru punere în aplicare Titlului VI a Codului fiscal. Totodată, indică asupra faptului că prin emiterea actului administrativ individual se încalcă drepturile reclamantului la egalitate, la opinie, să beneficieze de absența abuzului din partea autorităţilor publice, la protecţia dreptului de folosinţă si posesie, la protecţia proprietăţii private, asigurarea previzibilitătii cheltuielilor.

Completul specializat reține asupra faptului că recurentul a invocat atât temeiuri care condiționează legalitatea materială al actului administrativ, cât și temeiuri cu privire la legalitatea formală al acestuia, cu toate acestea, Completul specializat nu le poate reține drept fondate la această fază procesuală, întrucât acestea urmează a fi analizate la etapa cercetării fondului cauzei, fiind prematură o expunere în această privință la etapa examinării chestiunii privind suspendarea executării actului administrativ, dat fiind faptul că la momentul examinării chestiunii cu privire la suspendarea executării actului administrativ, instanța nu poate atinge chestiuni ce vizează legalitatea actului administrativ.

Totodată, Colegiul judiciar, efectuând o analiza sumară al actului administrativ contestat, la etapa dată a procesului, fără a prejudicia fondul prezentei cauze, din studierea sumară a înscrisurilor în limita împuternicirilor acordate de legiuitor instanței de judecată la soluționarea chestiunii de suspendare a executării actului administrativ contestat, Colegiul judiciar nu a stabilit existența suspiciunilor serioase şi rezonabile privind legalitatea deciziei Consiliului local Zăicana nr.8/2 din 12.12.2024.

Or, actul administrativ se bucură de prezumţia de legalitate, de prezumţia de veridicitate şi prezumţia de autenticitate, de unde decurge principiul că actul administrativ este executoriu din oficiu (*executio ex officio*) şi imediat, el fiind însuşi titlul executoriu, fără a mai fi nevoie de învestirea lui cu formulă executorie, atât timp cât judecătorul nu a intervenit pentru a paraliza executarea sau pentru a-l anula.

Având în vedere că examinarea cererii de suspendare, nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanţa având numai posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a aparenţei dreptului, în prezenta speţă în limitele necesare examinării cererii de suspendare, nu s-au constatat obiectiv suspiciuni serioase şi rezonabile privind ilegalitatea deciziei Consiliului local Zăicana nr.8/2 din 12.12.2024.

Prin urmare, Completul judiciar conchide că, cererea de suspendare a actului administrativ contestat în cauză din acest motiv, nu își găsește suportul de fapt și de

drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Astfel, reieșind din faptul că legiuitorul condiționează suspendarea actului administrativ contestat de existenţa unui caz bine justificat, cît şi a iminenţei producerii pagubei, întrucît eventual producerea unei pagube trebuie să fie o consecinţă directă a cazului bine justificat, instanța de recurs reține că, la caz, nu s-a confirmat necesitatea suspendării actului administrativ contestat, așa cum prin probele administrate, nu se justifică cazul de suspendare și nu denotă iminența producerii pagubei ca consecință directă a nesuspendării.

Cu referire la al doilea temei prevăzut de legislator, Completul specializat reţine că scopul aplicării acestui temei, este crearea unui climat favorabil executării unei eventuale hotărâri judecătoreşti. Astfel, pentru a fi dispusă suspendarea executării actului administrativ contestat, persoana vătămată trebuie să dovedească temeinicia solicitării, precum şi faptul că suspendarea are drept scop prevenirea unui prejudiciu ireparabil.

Instanța de recurs evidențiază că, prin cererea privind suspendarea executării deciziei Consiliului local Zăicana nr.8/2 din 12.12.2024, recurentul nu a invocat cu privire la pericolul producerii unor prejudicii ireparabile asupra la careva eventuale circumstanțe ce au genera această consecință și nu a individualizat în particular prin ce s-ar putea acesta materializa.

Astfel, Completul specializat în acest sens urmează să accentueze că, motivele invocate de SRL „Agro-Meridian” nu sunt plauzibile în vederea dispunerii suspendării actului administrativ, iar condițiile indicate în art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, care ar justifica suspendarea executării actului contestat nu sunt îndeplinite, întrucât paguba iminentă, precum şi ilegalitatea actului administrativ nu se prezumă, ci trebuie și dovedite de persoana lezată, prin probe concludente şi pertinente, or invocarea unei presupuse suspendări al finanțării și chiar al activității autorității reclamante nu este suficientă în vederea justificării suspendării executării actului administrativ prin prisma art. 172 alin. (2) Codul administrativ, ci urmează a se efectua prin raportarea la probe concrete și convingătoare care să justifice aplicabilitatea unei atare măsuri.

Sub acest aspect, instanţa de recurs reţine că, în speță nu sunt întrunite nici prevederile art. 172 alin. (2) lit. b) Cod administrativ, or, contrar prevederilor art. 93 Cod administrativ, reclamantul nu a prezentat careva probe confirmative, care ar demonstra existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil, va provoca prejudicii ireparabile reclamantului, astfel că instanța de judecată este în imposibilitate să dispună suspendarea actului administrativ numai în baza simplei invocări de către reclamant a prevederilor art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

În opinia instanței de recurs, solicitarea de suspendare a fost formulată fără a fi detaliată şi argumentată existenţa pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual

defavorabil, iar trimiterea reclamantului la iminența unui risc de producere al unui prejudiciu ireparabil prin faptul afectării securității energetice al statului, Completul judiciar o califică drept una abstractă și evazivă.

Astfel, elementul cu privire la iminența survenirii unui prejudiciu ireparabil nu a fost argumentat şi nici probat în regim suficient de obiectiv şi convingător, deşi sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit reclamantului.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că, cererea de suspendare a actului administrativ contestat la caz din motivele invocate, nu își găsește suportul de fapt și de drept, aceasta în mod just fiind respinsă de către instanța de fond.

Or, din cererea înaintată nu sunt identificate, la această fază a procesului, niciunul din temeiurile de suspendare indicate în art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Potrivit art. 215 Codul administrativ, (1) În cazurile care nu cad sub incidența art. 214, reclamantul poate solicita instanței de judecată care examinează acțiunea în contencios administrativ emiterea unei ordonanțe provizorii. Pînă la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, reclamantul poate solicita emiterea unei ordonanțe provizorii instanței de judecată la care se va depune acțiunea.

(2) Instanța de judecată poate emite o ordonanță provizorie dacă:

a) în baza unei examinări sumare, ajunge la concluzia că pretenția revendicată de reclamant este întemeiată; și

b) emiterea ordonanței este necesară pentru evitarea consecințelor grave și ireparabile pentru reclamant.

Mai mult ca atât, potrivit cererii recurentul invocă asupra necesității eliberării unei ordonanțe provizorii în sensul art. 215 Codul administrativ, însă acesta omite cu desăvârșire faptul că aplicarea acestei măsuri impune întrunirea cumulativă al condițiilor prevăzute la art. 215 alin. (2), fapt ce nu a fost demonstrat în prezenta cauză.

Totodată, reclamantul nu ține cont de faptul că, în cazul unei eventuale hotărâri favorabile, devin aplicabile prevederile art. 228 alin. (1) din Codul administrativ, în conformitate cu care, actul administrativ individual anulat în tot sau în parte de către instanța de judecată, nu produce efecte juridice, în totalitate sau în partea anulată, din momentul emiterii lui.

Prin urmare, în cazul emiterii unei hotărâri judecătorești favorabile, reclamantul va fi restabilit în drepturile încălcate, inclusiv având posibilitate să solicite compensarea prejudiciului cauzat prin actul nominalizat, în cazul în care va fi demonstrată existența prejudiciului, iar argumentele contrare nu pot fi reținute, întrucât sunt lipsite de justificare, având caracter declarativ.

În acelaşi context, reiterînd, pe motivele de fapt şi de drept analizate mai sus – Completul judiciar reţine şi faptul că chiar dacă riscul este abstract, cererea cu privire la suspendarea acţiunii actului sesizat trebuie motivată convingător, nu prin simpla enumerare a unor valori fundamentale.

Şi aceasta deoarece, se poate recurge la asigurarea protecției provizorii în

materie administrativă prin suspendarea efectului execuţional al actului administrativ, doar în condiţiile în care, reclamantul justifică pertinent şi concludent survenirea pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a acestuia, prin analize concrete, probe exhaustive din conţinutul cărora să rezulte o atare concluzie, dar şi legătura de cauzalitate directă a efectului execuţional al actului administrativ contestat raportat la pretinsele prejudicii survenite, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, ori repararea acestora cu dificultate.

Completul de judecată reţine că, simpla invocare a unui fapt evident, atât timp cât autorul cererii nu argumentează caracterul ireparabil al riscului, nu reprezintă o motivare suficientă şi convingătoare pentru a suspenda actul administrativ.

Din considerentele menţionate şi având în vedere că nu au fost constatate careva temeiuri de fapt şi de drept, doveditoare a ilegalităţii încheierii contestate şi care ar duce la anularea acesteia, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ ajunge la concluzia de a respinge recursul ca fiind neîntemeiat şi de a menţine încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 17 februarie 2025, ca întemeiată şi legală.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b) Cod administrativ, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

D E C I D E:

Se respinge recursul declarat de SRL „Agro-Meridian”.

Se menține încheierea Judecătoriei Criuleni, sediul Central din 17 februarie 2025.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele şedinţei, judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii: Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei